Chotovinský školák

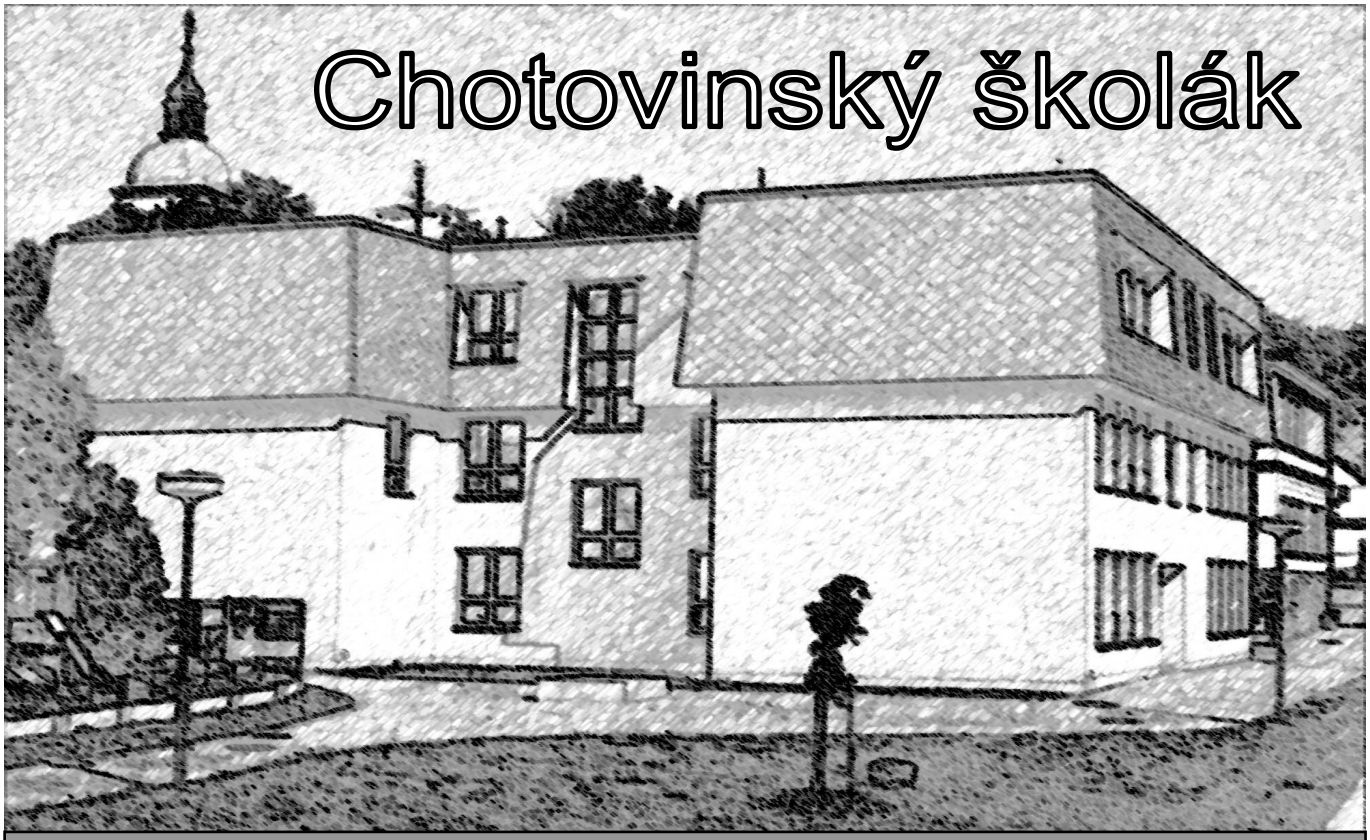

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 3 ROČNÍK 2010/2011

Zápis do 1. třídy

Opět po roce jsme mohli v naší škole přivítat děti, které by chtěly od září zasednout do školních lavic. Letos se o post budoucího prvňáčka přišlo ucházet 36 dětí!

Své místo v 1. třídě si všichni museli zasloužit splněním několika úkolů. Děti například poznávaly barvy a tvary, zkoumaly, kolik knoflíků má sněhulák a kde je vpravo a kde zase vlevo. Pokud děti zároveň správně vyslovovaly co nejvíce hlásek, držely dobře tužku a dokázaly se soustředit, měly vyhráno. Nakreslit svou maminku nebo tatínka už totiž pro děti byla hračka. Jen jedna holčička raději namalovala svou starší sestru v plavkách. Ale zato parádně! Holky a kluci zvládli většinu úkolů velmi dobře, dokonce se ani nemuseli bát neznámého prostředí, neboť všechny je u zápisu doprovázela a úsměvem podporovala jejich paní učitelka z mateřské školy. Budoucí prvňáci proto ze zápisu odcházeli s úsměvem na tváři a s náručí plnou dárků, které pro ně připravili žáci naší školy.

Děti, zvláště ty, které přišly z chotovinské mateřské školy, byly výborně připraveny, a tak téměř všem paní učitelky doporučily přijetí do 1. třídy. Pouze tři děti se stále ještě rozhodují, zda přece jenom nástup do školy ještě o rok neodloží.

Po dlouhých letech budou s největší pravděpodobností v Chotovinách otevřeny dvě první třídy. Jména třídních učitelek se rodiče dozví na první schůzce, která proběhne 21. června 2011 v 17:00 hodin v budově prvního stupně.

Ráda bych poděkovala všem, kteří se zápisu zúčastnili a pomáhali s jeho organizací. Dětem se snad u nás líbilo a do 1. třídy se budou těšit!

Martina Sochůrková

Bav se, hraj a pomáhej!

Již počtvrté se naše škola zapojuje do celorepublikového dobročinného projektu Fondu Sidus, jehož cílem je vybrat co nejvíce peněz na nákup lékařských přístrojů na léčbu vážně nemocných dětí z celé České republiky. I vy můžete pomoci tím, že si koupíte v 9. třídě krásné hlaďounké dřevěné smějící se jojo, magnetku pro každou náladu nebo propisku s příručním bublifukem. Cena každého jednoho předmětu je 35 korun. Pro jednu kapsu je to malá částka. Vždyť by to byl jen jeden velký pytlík brambůrků. Ale ta částka zase tak malá není, když se najde hodně hodných lidí, kteří nemyslí jen na sebe. Těch 35 korunek totiž zachraňuje životy. V minulých ročnících se v projektech Fondu Sidus vybralo po takto malých částkách pro nemocnice více než dva miliony korun.

Na naší škole je dobrých lidí spoustu, protože letos jsme již první várku vyprodali. Ale nezoufejte, již jsme objednali další výrobky a na každého, kdo chce pomáhat, se určitě dostane. Navíc ještě můžete vyhrát originální tričko. Stačí se zaregistrovat na www.fondsidus.cz. Neváhejte a pomáhejte s námi.

žáci 9. třídy – organizátoři sbírky

Nestabilizoval jsem žákyňku

Je čtvrtek a v osmé třídě probíhá hodina angličtiny, která je na rozvrhu napsána jako třetí toho dne. Žáci poslouchají výklad pohodového pana učitele. Potajmu otevřu zezadu žákajdu, kde stojí exkurze do SZŠ Tábor ve čtvrtek 13. ledna, návrat kolem 15. hodiny. Odjezd tam chybí. Teacher stačí napsat na tabuli jen pár slovíček, když vtom se ozve ťuk, ťuk a z pootevřených dveří vykukuje hlava paní učitelky Bětíkové, která nám oznamuje, že už je čas. Celá třída se v duchu zaraduje, snad i pan učitel, jenom to na sobě nedal znát, a vmžiku stojíme spolu s devátou třídou před školou připraveni po krátkém obědě vyrazit do Tábora. Z důvodu výluky jsme cestovali autobusem. Když nás vyplivl před vlakovým nádražím v Táboře, připadali jsme si jako malá skupinka vesničanů ve velkém městě. Oba učitelé po letmém pohledu na hodinky prohlásili, že máme ještě půl hodinky čas a že si dáme rozchod. „Ale přesně za půl hodiny u Husa!“ upozornil nás dochvilný pan učitel Honza. Posilnili jsme se tedy v Quick Burgeru a za půl hodiny stanuli před kovovou sochou Jana Husa, škvařícího se v chladných plamenech. Učitelé zkontrolovali počty svěřenců a zaveleli k odchodu. Nakonec jsme se po vysilujícím kličkování mezi psími a jinými exkrementy dostali před budovu SZŠ. Po chvilce čekání nás usměvavá paní učitelka vpustila do budovy, kde nás i s podrobným výkladem provedla. Prvního dojmu ze zdrávky jsem se až lekl! Vypadalo to tam i vonělo jako v nemocnici. Na dveřích cedulky se jmény ordinujících nebo snad vyučujících, bílé židle a ke všemu lidé v bílých pláštích. Chybělo už jen srdceryvné kvílení pacientů. Konečně jsme se dostali do místnosti s normálním vybavením. Lavice, tabule, dokonce i nějaké žákyně. Naše průvodkyně nám s podporou techniky znovu připomněla postupy první pomoci. Už to bylo přínosné, protože jsem se dozvěděl, že máme tepny i na prstech a co dělat, když přijdeme o nějaké údy. Po teorii následuje praxe a tak to bylo i v našem případě.

Pusťte mne k tomu, citlivky! 👁 foto Jiří Honza

Napochodovaly zmasakrované žákyňky SZŠ se svými učitelkami. Jedna promodralá od zástavy dechu, ale pořád moc hezká. Další stejně přitažlivé, i když se zlomenou nohou, spálenou rukou, střepem v ruce nebo rozseklou hlavou. Byli jsme rozděleni do čtyř skupin po šesti a každá skupina se vrhla zachraňovat k jednomu stanovišti. Byl jsem tak otřesen dobře provedenými zraněními, že jsem propásl stabilizování pomněnkové žákyňky. Když jsem pak musel cvičně volat na záchranku, omylem jsem řekl se jménem i své heslo, protože mluvit s tak mladou a hezkou operátorkou první pomoci tváří v tvář se člověku jen tak nepoštěstí. Vyzkoušeli jsme si dosti drastickým způsobem, jak ošetřit různá poranění, protože všechna vypadala dosti věrohodně. Když jsme se všichni vystřídali na všech stanovištích, stal se zázrak. Na povel učitelky se těžce zraněné dívky zvedly a odešly se umýt a jistě i upravit, protože vyučování se blížilo ke konci a brzy, stejně jako my, musely vyrazit do ulic. Poděkovali jsme potleskem za skvělý výklad a vyšli před budovu, kde nás vzkřísil studený zimní deštík. O to rychleji jsme postupovali směrem k autobusovému nádraží, abychom stihli autobus ve tři. I ten, kdo si tuhle školu nevybere, si odnesl praktický dárek do života.

Antonín Dubský a kol.

Cirkus CARINI

Nádherný cirkus zavítal na podzim do Tábora. Od kolotočáře jsem dostala tip, kdo by mi mohl o životě v cirkusu něco říci. Jak se žije Jannett Carini (34) se dozvíte v následujícím rozhovoru.

Jak dlouho jste v cirkuse?

S cirkusem jezdím od narození, ale Carini máme teprve 10 let.

Jezdíte i do ciziny, co jazyky?

Ano. Nejvíce se mi líbí v Anglii a ve Francii a co se jazyků týče, nejsem zrovna přeborník.

Proč zrovna Anglie a Francie?

České publikum ještě nedokáže dřinu účinkujících ocenit. V Anglii lidé vstávají a ve Francii nás zvou i na večeři.

Baví vás a vaše děti cirkus?

Ano, je to náš život. Trénujeme 12 hodin každý den a baví nás to. Kdo se tu narodí a má cirkus rád, chce tu i zemřít.

Může se k vám člověk dostat?

Jistě, stačí říct a my ho jako velká rodina přijmeme, i když musí počítat s tím, že cirkus je svět sám pro sebe.

Můžete nám ještě prozradit nějakou zajímavost?

Když byl manžel J. Carini malý, chovala ho švédská královna.

Závěrem chci podotknout, že mnohem víc se o cirkusu Carini dozvíte na stránkách www.carini.cz.

Tereza Brázdová

Lehká facka

S laskavým svolením autora (učitele ZŠ) a Učitelského zpravodaje přetiskujeme tento zajímavý text, který se snaží řešit dostupnými prostředky jeden z problémů současného českého školství.

„Lehká facka“ by podle paní kolegyně Olgy Pikousové mohla být řešením kázeňských problémů ve školách. Je to tak ale doopravdy?

Dovolím si zde nabídnout poněkud jiný pohled na věc, ke které se v UZ č. 16 vyjádřila paní Pikousová. Paní kolegyně naznačuje řešení, které je podle mého názoru řešením následků. Pokud ve škole vypuknou násilnosti, hluk, ve kterém není slyšet jakékoli domlouvání atd., pak je taková situace především vyústěním něčeho, co předcházelo.

Efektivní řešení kázeňských problémů začíná dříve, než tyto problémy nastanou. Kupodivu to není nijak složité a náročné. Chce to jen tři věci: spolupráci učitelů, důslednost a začít se musí už na I. stupni ZŠ. Tyto věci jsou neopominutelné.

Neznám zhoubnější prostředí, než je to, kdy pokyny jednoho učitele jdou proti pokynům druhého učitele. Stejně tak drtivý dopad má vyhlašovaný postih nebo pravidlo, které ale pak jaksi zapadne v běhu času a nikdy ho nikdo neuskuteční nebo nedodržuje. Stejně tak důležité je začít pracovat s dětmi včas. První stupeň ZŠ je pro to optimálním místem, protože je zde dostatek času. Druhý stupeň pak jen přebírá zaběhnutý systém. Začít se dá pochopitelně i zde, ale je to velmi náročné.

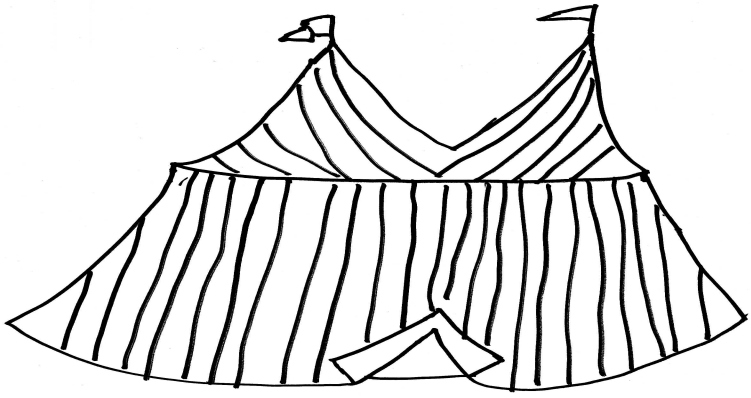

Pokud bych měl z praxe škol, které úspěšně řeší kázeň žáků, a z praxe své, stručně shrnout „návod“ na předcházení kázeňským problémům, pak by vypadal takto:

1) Práce s pravidly třídy.

Od začátku žáci v naší třídě vědí, že mají nejen práva, ale také povinnosti. Základem života ve třídě potom jsou pravidla třídy.

V současné 4. třídě se naše pravidla dají stručně shrnout takto:

a) Když jeden mluví, druhý naslouchá.
b) Hodina začíná se zvoněním, chodíme včas.
c) Každý může vyjádřit svůj názor slušnými slovy.
d) O přestávkách se chováme tiše a ohleduplně.
e) Ctíme důstojnost a soukromí.

Tato pravidla vznikla ve spolupráci se žáky a platí pro všechny. I pro mne jako učitele. Nejlepší pomůckou je totiž to, když dospělý učí vlastním příkladem. Pokud se žák od 1. třídy naučí respektovat pravidla, nemá s tím potíže ani v 9. třídě, protože to je pro něj naprosto normální a přirozené.

2) Základem je důslednost.

Když něco řeknu nebo se na něčem domluvíme, pak to musíme důsledně dodržovat. Vyžaduji na žácích, aby mi vždy hlásili problémy, které by mohly přerůst v konflikt. Ty potom důsledně dořešíme. Žáci tak získají důvěru k učiteli, který jejich problémy řeší a sami se učí, jak hledat řešení bez konfliktů. Nu a v neposlední řadě mám přehled o problémech ve třídě.

Mimochodem, o přestávkách velmi rád zůstávám ve třídě a se žáky se prostě bavím. Vyřešíme tam mnohé drobné trable žáků. Vedení naší školy je ale přesvědčeno, že učitelé žákům kázeňsky prospějí nejvíce tím, když pochodují jako dozor po chodbách. Od letošního roku jsme o hlavní přestávce na chodbě dva dozírající.

Smolné je, když jiný vyučující v téže třídě s úsměvem před žáky prohlásí: „No kam bychom přišli, kdybychom se zabývali těmi vašimi blbinami.“ Pak si to žáci pochopitelně řeší sami, případně v prostoru daném nezájmem učitele roste agresor, přestože žáci na problém upozorňovali.

3) Spolupráce jako prevence

Nejsem zastánce skupinové práce nebo práce v týmech za každou cenu. Nicméně žáci, kteří spolupracují, mívají mezi sebou méně konfliktů než ti, kteří vědí, že toho druhého ke spolupráci nikdy potřebovat nebudou. Do cizího se snadno kope. „Kopněte“ si ale do člověka, se kterým pravděpodobně budete muset spolupracovat…

Spolupracovat by měli nejen žáci, ale především učitelé. K tomu bych si dovolil ocitovat postřeh paní Moniky z anglické školy, který napsala do debaty k blogu.

„S dodržováním pravidel souvisí TÝMOVÁ PRÁCE učitelů. Zatímco v české škole sedí každý učitel na svém izolovaném písečku, britští kantoři pracují důsledně v týmu. Má-li jeden učitel kázeňský problém s žákem, je to automaticky problém, k němuž se staví a který řeší CELÝ učitelský sbor. Tato vzájemná a naprosto samozřejmá podpora umožňuje skutečné dodržování pravidel. Neukázněný žák, který se dopustil vážnějšího prohřešku, okamžitě ví, že jej nebude řešit jen bezbranná mladá učitelka, ale že bude mít co do činění s celým učitelským sborem, který si za svými pravidly stojí.“

Mohu jen dodat, že tento postřeh z Anglie je platný i v některých školách v naší zemi. Možná je to i cesta, jak předcházet situacím, které vyžadují „lehkou facku“.

Zdeněk Brom

Dlouhá vysoká lajna

Už jste slyšeli o novém sportu nazývaném slackline? Jde o sport podobný provazochodectví. Rozdíl je v tom, že my nechodíme po ocelovém laně, ale po polyesterovém popruhu, který je široký 2,5 cm. Na tomto popruhu se navíc dá nejen chodit, ale i skákat a dělat různé statické figury. Tento sport už asi rok sám provozuji a pro vás jsem vyslechl spoludržitele českého rekordu v longline (dlouhá lajna) a highline (vysoká lajna) Jakuba Kwjeta Hanuše.

Jak ses k tomuto sportu dostal a jak jsi docílil takových úspěchů?

Ke slackline jsem se dostal před 3 lety přes kamaráda lezce. Prostě jsem se u něj jednou stavil a on mi navrhnul, že bychom mohli jít napnout lajnu. Po pár hodinách se mi asi 8 metrovou slacklajnu podařilo přejít a hned druhý den jsem začal shánět svou vlastní. Příští léto jsem se pak zúčastnil několika slackfestů, kde jsem viděl, jak chodí pořádní borci, a to mě namotivovalo tak, že jsem od té doby nechtěl nic jiného. Během dvou dalších let se slackline stal mým hlavním koníčkem a investoval jsem do něj většinu svého času, peněz a úsilí. Navíc potenciál chození po lajně pořád ještě objevuji, takže si myslím, že u tohoto sportu ještě nějakou chvíli vydržím.

Jak myslíš, že to bude se slackline v budoucnu? Dostane se na plnohodnotnou sportovní úroveň? Tím myslím, jestli lidi budou slackline znát tak jako fotbal.

Slackline je moderní aktivita a rychle se rozvíjí, ale sport jako fotbal se z něj asi nestane. Spíš si myslím, že se časem ustálí na pozici, kde je dneska například skateboarding nebo podobné sporty. Většina lidí jej bude znát a bude mít širokou základnu, ale dle mého názoru to bude pořád spíš okrajová záležitost pro určitou skupinu lidí.

Čím by se měli začátečníci vybrojit, chtějí-li také začít?

Pro začátek stačí nějaký základní slackline set, který se dá dnes již celkem pohodlně koupit na internetu. Dá se chodit víceméně na čemkoliv. To dokazují například začátky slackline v ČR před několika lety. Nejdůležitější je ale

Klára, Honza, Kwjetoň a Anča ◉ foto Ladislav Šmejkal

píle a vytrvalost. Většina lidí má ze začátku na lajnu problém jenom nastoupit a trvá jim několik hodin, než jsou schopni udělat pár krůčků. Tato fáze může některé lidi odradit, ale pokud to vydrží a rozejdou se, většinou je to začne bavit a poznají, že na lajně se dá užít spousta legrace. Je to i perfektní posilovací pomůcka, protože při slackliningu je potřeba do hry zapojit všechny svaly na těle.

Co máš v plánu do budoucna? Slyšel jsem něco o dvaapadesáti highlajnách…

V budoucnu bych se chtěl věnovat slackline čím dál tím víc. Jak jen to půjde. V ČR je ještě hodně míst, kde se dají napnout krásné highlajny. Hledání a napínání nových směrů je věc, která mě na slackliningu baví asi ze všeho nejvíc. Jak říkáš, letos bych chtěl přejít celkem 52 různých highlajn a vzhledem k tomu, že v ČR jich je zatím celkem asi jenom 30, tak se musím docela snažit, abych to stihnul a vymyslel alespoň 20 nových. Taky bych se chtěl dál zlepšovat v longline a naučit se nějaké nové triky na kratších lajnách. Prostě jít do slackline naplno a užít si při tom hodně srandy.

zpovídal Jan Zavináč Šmejkal

Od jmelí po penicilin

Před koncem roku proběhl i na naší škole již 40. ročník dějepisné olympiády. Zúčastnili se všichni žáci osmého a devátého ročníku. Všichni si mohli zopakovat dějiny lékařství od pravěku až do 20. století. Jenom s propiskou a bystrou hlavou vyplnili soutěžní archy plné obrázků a humoru. Co v hlavách nebylo, to jsme se poté pokusili znovu doplnit. Největší přehled prokázala **Monika Mašková** a bude nás reprezentovat v okresním kole této vědomostní soutěže. Letos to bude mít obzvlášť těžké, protože podle propozic se nebude pracovat s dějepisným atlasem a knihu, která byla doporučenou literaturou, se nám nepodařilo sehnat. Musí se spolehnout jen na svou paměť a selský rozum. O to víc držíme palce, protože taková zkušenost je k nezaplacení.

Jiří Honza

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY
ŠÉFREDAKTOR: *Mgr. Jiří Honza*
REDAKČNÍ RADA: *žáci 7. třídy v rámci předmětu Mediální výchova*
OBÁLKA: *Jiří Honza*
ILUSTRACE: *Pavel Mikoláš, Jiří Seidl*

Tisk: tiskárna ***ABC CHOTOVINY***